

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XVII. Quid omnium maximè incitare nos debeat, ad divinæ
voluntatis impletionem, nostræque cum eâdem conformationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

Abstrahete te ab omnibus, quæ cõdita sunt; tamquam si nulla in mundo esset creatura. Cura, ut Mundum habeas pro mortuo. Invenire illum, velut domum incendio perentem; unde diffugiunt, quicumque nolunt interire: simili enim modo fugiendus tibi est Mundus, sic experturo, longè te aptiorem reddi ad intimam cum DEO unionem, atque ad pacem & quietem, cum, & in illo eodem, possidendam ac conservandam. Quem ipsum DEVM submissè rogo, suam ut tibi gratiam largiatur, idoneumque faciat ad ea, quæ à me doctus es, opere ipso explenda.

C A P V T X V I I .

Quid omnium maximè incitare nos debeat ad divinæ voluntatis impletionem, nostræque cum eadem conformationem.

VT tantò majori cum perfectione fructuque voluntatem divinam faciamus, nosque illi plenè integrèque conformemur.

memus; plurimum iuvabit, diligenter advertisse incitamentum & causam, quam eius implendæ habemus præcipuam. quamvis enim verissimum sit, titulos nos & rationes, quæ ad hoc nos obligent, habere oppidò multas, easque omnes imprimis meritorias; unica tamen ratio est, ceteras, nullâ exceptâ, dignitate, præstantia, meritoque suo longissimè excedens, Deoque acceptissima. Et verò si quis perfectè DEI studet exsequi voluntatem, suoque in omnibus gratus vult esse Creatori; hic nequaquam contentus est, fecisse quod DEVS probet: sed sic faciendum illud credit, eoque planè modo, quo fieri vult DEVS; hoc est, ut majus apud ipsum meritum colligamus, ipsique quantum fieri potest, placeamus. Divinam etenim voluntatem implere possumus, vel DEVM aspiciendo, uti supremum Dominum, cui servitutum & obsequia debeamus; vel uti Patrem amantissimum, ad cuius imperia promptos nos paratosque esse oporteat; vel ut Benefactorem liberalissimum, cuius in nos meritis gratiæ referendæ; vel ut Remuneratorem fidelis-

simum, à quo præmium amplissimum expectemus; vel quia hæc res una sit omnium nobis optima, utilissima, honorificentissima, maximèque humanæ conformis dignitati. Præclara sunt hæc incitamenta omnia & sancta; quæ universa tolleret, quisquis in divini adimpletione beneplaciti, deses reperiretur; conculcarètque hic idem quodcumque DEVS jus obtinet, ut ipsius, non proprio nutu arbitriòque vivamus. Verum-enimverò nondum attuli titulum omnium honestissimum; nondum produxi jus sanctissimum & strictissimum; nondum incitamentum gratissimum acceptissimùmque DEO, cui tantoperè probare nos debemus. Profectò enim, licèt in omnibus quis actionibus suis divinam faceret voluntatem, ob eas, quas dicebam, rationes & causas; bonas utique & sanctas, quibúsque etiam juvari debemus: ille tamen omni ex parte satisfactorius non esset beneplacito & desiderio DEI, majorem justificationem & sanctitatem nostram expectantis; scilicet, ut sancti simus & perfecti, sicut

Pater

Pater noster celestis perfectus est^a. quia sic faciendo, nondum maximâ, quæ esse potest, absolute animique liberalitate, supremam perfectionis legem, & *mandatum maximum* impleret, quod sic jubet: *Diliges Dominum DEVM tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua, & ex tota virtute tua*^b. Quamvis autem ad divina implenda præcepta, simpliciter necessarium non sit, omnia, & semper ex solo facere amore, id tamen apprimè decet; ut hoc pacto respondeamus desiderio DEI, majorem perfectionem nostram valdè exoptantis: cujus studium ideo tam seriò nobis commendat; eique magis magisque promovendo, unicè & amicissimè à nobis petit, suâ ut voluntatè tenero quodâ, robusto, legitimo, puro, veròque amore exsequamur: non aliâ ob causam, quàm ob nobilissimū hunc, unicūmq; titulū, quia DEVS est, qui est; admirabile illam bonitatè amando, de infinitis ipsius perfectionibus nobis cōplacendo, ob immensas ejus divitias, infinitamque gloriâ, ac magni-

^a *Matth. 5, v. ult.* ^b *Deut. 6, v. 5; Matth. 22, v. 37; Marc. 12, v. 30.*

magnitudinem exultando. Porro si quis tantum non profecerit, ut divinam voluntatem perficiat sine spe omni proprii commodi, eò solùm, quia DEVS est, qui est; is nondum modo excellentissimo implere didicit, quod fieri cupit DEVS, atque uti ipse meretur; neque mercedem consequetur, quam aliàs expectare poterat; neque tã gratus suo erit Creatori, quàm ceteroquì futurus erat; neque ita copiosè fruatur maximis thesauris, in hoc Exercitio reconditis; neque favum illum suavissimi mellis, in voluntatis propriæ, ut sanctissimam DEI voluntatem faciamus, abnegatione latentem degustabit: proptereaque permagni interest, ut vehementi quodam, erga interminatam illam essentiam, erga immensam illam bonitatem, erga naturam illam infinitis opibus & perfectionibus abundantem, amore impulsus, æquissimam ejusdem voluntatem perficiamus. Hanc nostram esse oportet occupationem, hoc officium, hoc gaudium, hunc laborem nostrum; in eo repositum habere debemus honorem nostrum; ad hoc advigilare decet intellectum

nostrum. hoc nostræ pabulum sit voluntatis; in hoc exultet cor & caro nostra; huc advocemus vires animæ nostræ; in hoc impendatur & superimpendatur quidquid sumus & possumus, desideria nostra, affectus nostri, robur nostrum, omnisque substantia & vita nostra. ecquã enim in re utiliùs collocemus ætatem, & consumamus omne esse nostrum, quàm ibi, ubi totum & omne Esse reperitur? Nescio profectò, ut ex animi mei sententia loquar, quo pacto fiat, ut æterna illa Pulcritudo, illa Bonitas, Omnipotentia & Sapientia infinita, cor nostrum ad se non penitùs rapiat; quomodo non anima nostra, castissimi amoris flammis succensa, tam amabilem DEVM sequatur. O quantæ, quàmque eximiæ felicitatis est, tam sublimem Essentiam posse admirari? ah! quid erit igitur, eam amare posse, eam amplecti, cum ea deliciari, eidem usquequaque placere? Cor nostrum jurè ac meritò purissima semper voluptate & lætitia diffluat, vel sola recordatione hujus unius felicitatis, quòd efficere aliquid liceat, quo oblectetur DEVS; & quòd eundem

NON

non honorare dumtaxat possimus, verum etiam amare. Non assequor equidem, cur non minimæ illius creaturæ, pluris à nobis ipsis æstimemur; & cur non gloriemur ideo, quòd ipsius simus; & quare non perpetuò attoniti ambulemus, ipsius magnitudinem & bonitatem considerantes, atque excellentissimum illud Esse, quod nullam habuit originem, (quâ nobilitate nihil illustrius) amantes. Esse illud, quod uti à nemine factum est, & à nemine limitari potest; ita infinite bonum est & perfectum: aded, ut nec intellectus noster majus aliquid cogitando sibi queat fingere; & quidquid denique fingat, id ad magnitudinem illius collatum, parvum sit, & nihil. Esse illud tam admirabile; quod cum unum sit, est trinum, & in summâ suâ unitate complectitur Trinitatem: miraculum miraculorum, quod per omnem æternitatem perpetuam maximamque movebit admirationem. Esse tam infinite bonum, ut totum id quod est, Pater communicaverit Filio, & Filius ejusdem cum Patre
bonita-

bonitatis, dederit peccatoribus. Esse tam bonum, ut nec punctum ullum temporis cessare potuerit à communicatione sui ipsius; aliter admirabili bonitati suæ haudquaquam satisfacturum. Esse omnipotens, quod res omnes ex amore & ex nihilo condidit. Esse tam sapiens, ut in bene nobis faciendo errare non possit. Esse tam immensum, ut à esse à nobis nequeat, quodque nos, quoquò eamus, videt, quæque petimus exaudit. Esse tam immutabile; cuius pulcritudo non potest exolescere, neque benevolentia deficere. Esse simplicissimum; in quo sine inquietudine ulla & impedimento bonum omne possidemus. Esse tam justum & misericors; quod, ut misericordiam adhiberet, pepercit hominibus, *proprio Filio suo non pepercit* c. Esse æternum, quod nobis intermori non potest. Esse fidelissimum; cui etsi nos fidem datam fregerimus, promissiones tamen nobis factas accuratè præstat. Esse tam amans nostri, ut miseras infirmitatesque nostras tolerare sustinuerit.

Esse,

¶ *Rom. 8, v. 32.*

Esse, quod omni ei quod est, dat suum esse; quod cælos sustentat, & per quod elementa pèrmanent, plantæ vivunt, animalia sentiunt, homines ratione utuntur, Angeli intelligunt. Esse immensum, quod nihil turbatur faciendo omnia, curando omnia, in omnibus existens. Esse tam bonum, ut, non obstante illius magnitudine immensa, autoritate infinita, majestate suprema; tanta nihilò minùs ipsius benignitas sit & dignatio, ut hominis causâ per se-ipsum fructus maturet in arboribus, panem præparet in spicis, potum moliatur in fontibus, vestem componat in agris; per se-ipsum coquat cibaria, curet tegendæ nuditati nostræ lintea, seque ob creaturam tam vilem demittat ad officia abjectissima. Esse tam bonum, quod in se concludit omne bonum; à quo oritur omne bonum; unde nata est omnis pulcritudo; unde omnis justitia promanavit; unde omnis potentia dependet; unde omnis sapientia suam ducit originem, omnis dulcedo suum principium; & quod est bonum super omne bonum, pulchrum super omnia pulchra, justum super omnia

omnia iusta, potens super omnem potenti-
am, sapiens super omnem veritatem, dulce
super omnem saporem. Esse tam bonum,
bonæque ad eò voluntatis, ut mori elegerit,
quò abjectissima viveret creatura; hu-
miliari, ne vermiculus aliquis se extolleret;
homo fieri, propter inimicum sibi, & divi-
nitati suæ insidiantem hominem; ut se ipsum
denique relinquere voluerit alimoniam &
sustentationem vitæ ejus, qui mille mor-
tes merebatur; & humano claudi corpo-
re, quem non capiunt cali cælorum.

O DEVS, quàm bonus es, & præsertim
mihi! sunt enim hæc omnia, velut totidem
conclusiones & argumenta, me impellen-
tia, ut totum me tuæ sanctissimæ subijciam
voluntati; cum multò mihi melius fuerit,
quidquid tu voluisti pro me, quàm quod
ipse volui. Et quia infinitè bona fuit volun-
tas tua; minùs certè ipse tu bonus esse ne-
quis: & sine dubio minùs bonus in te ipso
esse nõ potes, quàm erga me fuisti. Utinã i-
gitur in omnibus impleam voluntatem tu-
am tam bonam; & impleam ideo, quia Tu
tam bonus es! Millies & ex animo gratulor

crea-

creaturis omnibus, propter tam bonum quem habent authorem; propter nobilitatem suæ originis, & propter gloriam inde profectam, quòd opus sint & factura manûs tam bonæ. Plaudant cæli; quia suum comprehendere nequeunt Creatorem! servent planetæ cursum suum! stellæ majora accendant luminaria; ut luceant luci huic inaccessibili, quæ formavit illas! exultent elementa, quia qui creavit illa, centrum est & perfectio universi! mixta omnia, plantæ, aves, animalia, homines, Angeli diem festum agant; quia tam magnum consecuti sunt Regem, tam potentem Principem, tam sapientem Præsidem, tam bonum Patrem! latentur cæli & terra de gloria talis Domini, & de magnificentia tanti Monarchæ; cuius voluntatem implere possumus in terris, sicut Angeli faciunt in cælis! Quoniam verò voluntatem Domini sui implent Angeli, eum amando; quia DEVS est, qui est, tam infinite bonus, sanctus, magnus, perfectus: quid minùs, quæso, faciamus nos homines, pro quibus, cùm adhuc inimici eius esse-
mus,

mus, plus ipse fecit, quàm pro Angelis, etsi fidis sibi & domesticis? Turpissimum certè indignissimùmque sit, omittere nos propterea DEI implere voluntatem; quòd melior ipse benigniòrque erga nos fuerit: adeò quippe in se infinitè bonus est, ut temperare sibi non potuerit, quin quantumvis pessimis & ingratis nobis bonitatem beneficiamque suam tot modis probaret hactenus, probetque etiamnum per horas ac momenta singula, paratus id facere in sempiternum.

CAPVT XVIII.

Quanti referat, propriam negligere voluntatem, ut faciamus voluntatem DEI; deque multiplicibus Mortificationis perfectæ emolumentis.

Nondum acquiesco iis quæ generatim de hujus Exercitii divini præstantia & praxi differui; sed lubet magis ad particularia descēdere, illudque dicere explicatiùs, in quo priora omnia repetātur, doceatúrque; quo